

- Чудно ми е как един турски паша знае така добре френски език, та е написал съчинението си на него. Къде мисли да го печата?

- В Париж. Ариф паша е завършил френския лицей в Цариград. Добре че се сетих за тебе. Нели беше известен в Академията с твоя отличен френски.

- Ние немците учим винаги френски и английски. Вода ми искаше да му помагам в търговските сделки, а аз станах художник. Капиталата във Франкфурт не я поемат братята ми. А аз смятам, като вземем от тук някоя добра пара, да отиде в Италия. Нели това е нашата слабост. Никой немец не може да живее без мечтата за едно „италианско пътуване"... А ти?

Николай леко се усмихна. Но усмивката му беше някак особена. В нея липсваше обичайната ѝ добродушност. Това го забеляза и приятелят му. Какво ли замисляше този чуден българин? Докато го смятах за извън добрия, който не обича да се извади за възнаграждението си, изведиш видаш в него мъж с непреклонна воля. Ето че той все още не изоставяше студентските си фантазии - да рисува видения от старата българска история...

Ако немецът знаеше защо в този анг се усмива Николай Павлович - щеше да потръпне. Както и самият Ариф паша, всемогъщият повелител на „Туча вилаети", съставен от шест санджака: Русчукски, Тулчански, Варненски, Видински, Търновски, Никши и Софийски.

Но валията не можеше да подозре, че възнаграждението, което дава на талантливия живописец Николай Павлович, отива за поддръжка на брата му Аминтер Павлович, който беше член на тайното българско Привременно началство, ръководено от Раковски в Белград.

И подготвяше през следващите месеци всеобщо въстание в България.